

Anthony Fiumara

“The Skin of the Sound”

“*The same anew*, schrijft James Joyce. Dat vind ik een mooi motto: steeds hetzelfde maar vanuit een ander gezichtspunt.” Componist Anthony Fiumara herkent die esthetica bij eigenzinnige modernisten als Cage, Xenakis en Feldman, maar ook in vooruitstrevende pop en bij performance-kunstenaar Laurie Anderson. Hetzelfde nieuw gemaakt: als een rode draad loopt dit idee door Fiumara’s catalogus van statische orkestwerken, ruige solo’s, elektronische knispermuziek en welgevormde songs. Telkens hetzelfde, gezocht in gedaantes van schoonheid.

Leeg canvas

Anthony Fiumara (Tilburg, 1968) studeerde muziekwetenschap in Utrecht en werkte jaren als muziekjournalist voor onder andere *Trouw*. Tot de opheffing in 2009 was hij artistiek leider van Orkest De Volharding en hij stond aan de wieg van zowel het OUTPUT Festival voor elektrische gitaar in hedendaagse muziek als het cross-over ensemble Lunapark. Voor De Volharding maakte hij bewerkingen van Steve Reich en John Adams, voor Lunapark van Aphex Twin en Massive Attack.

Pas tijdens een tweedejaarscollege over grafische partituren werd Fiumara gegrepen door het verlangen zelf te componeren. De grafische ingang tot de akoestische wereld is significant: (abstract) beeld omzetten in noten is een terugkerend thema in Fiumara’s werk, bijvoorbeeld in het geval van het radicale *Aperture* (2008), geïnspireerd door installaties van lichtkunstenaar James Turrell. Richard Rijnvos, bij wie hij tussen 2002 en 2005 privé-lessen compositie volgde, vergeleek Fiumara’s muziek met een onbeschilderd canvas en wilde dat er lagen werden toegevoegd. Maar Fiumara vond dat canvas juist mooi. Laat het maar onbezoedeld. *The same anew*.

Terughoudendheid

Fiumara’s vroegste werk is uiterst con-

ceptueel: *Kranz* (2005) voor ensemble en *Fern* (2006) voor piano volgen het groei-model van bioloog-wiskundige Lindemayer; *Bells* (2006) voor elektrische gitaar, een achtbaan van ritmische modulaties met een grote drieklank als uitgangspunt, put zijn mogelijkheden op intrigerende wijze uit. In 2008 schreef Fiumara voor de ZaterdagMatinee zijn allerstrengste stuk, *Aperture* voor orkest. Uit een Xenakistoonladder en het dalende procédé van Pärt’s *In memoriam Benjamin Britten* smeedde hij een orkestautomaat waarin het materiaal zich kon ontplooiën zonder ingrijpen van de componist. De duistere, statische bevreemding van *Aperture* was eens-en-nooit-weer, geslaagd maar onherhaalbaar; hoewel Fiumara’s veelkantige oeuwre de laatste jaren veel toegankelijker is geworden, is die terughoudendheid om te knutselen aan zijn materiaal gebleven.

Veelkantig: *Aerial* (2009) voor piano en orkest en *Welle of Mercy* (2010) voor schola en strijkers klinken op het eerste gehoor zo verschillend dat een argeloze luisteraar niet onmiddellijk één maker zal vermoeden. Toch bevinden zich onder de oppervlakte sterke overeenkomsten, zoals de zuinige, aandachtige omgang met muzikale ideeën, die zeer consequent worden uitgewerkt, en de langgerekte, onopdringerige spanningsboog. Zo sorteert de schola-inzet in *Salve Regina*, het laatste deel van *Welle of Mercy*, een magistraal groovend effect, juist doordat het over elkaar schuiven van twee- en driedelige pulsen in de eerdere delen subtiel is voorbereid.

De tijd laten volstromen

Fiumara’s voorliefde voor renaissance-muziek, zijn specialisatie als musicoloog, is een ander kenmerk van zijn compositiepraktijk. Hij maakt dikwijls gebruik van strikte canontechnieken (o.a. in de *Graduales*) en heeft een trefzekere hand voor vocale polyfonie – die hij in *Welle*

www.anthonyfiumara.com

of Mercy vervolgens effectief mengt met een wezensvreemd element als de baslijn van Massive Attacks *Unfinished Sympathy*, compleet met verontrustende dissonant.

Dat die eeuwenoude traditie Fiumara nabij is, toont ook zijn houding ten aanzien van het element waarin muziek zich voltrekt. “Voor een renaissancecomponist laat tijd zich niet manipuleren,” zegt Fiumara, “tijd is altijd de eeuwigheid. Om die eeuwigheid te articuleren mag je een paar wasknijpers ophangen en dat is dan jouw mis; maar de waslijn is eeuwig lang. Dat gevoel heb ik ook bij Feldman: je maakt een deur open en die muziek is er altijd al geweest. Ze kan ook altijd doorgaan. Dat vind ik een heel mooi idee. Niet te veel plooiën met de noten, niet te veel ingrijpen, niet te veel willen, maar de tijd laten volstromen.”

De muziek van Fiumara stelt geen daad, houdt geen bewogen betoog. Zijn muziek wil deel van de ruimte zijn. Dat verklaart zijn fascinatie voor *musique d’ameublement* of “inlopmuziek”, klanken die een ruimte onnadrukkelijk bewonen en zich niet opdringen aan de aandacht. Hier zit ook de verwantschap met Feldmans verstilde pianomuziek, waarin iedere nieuwe noot een evenement is; door de gebeurtenisdichtheid te verlagen, vergroot Fiumara de pregnantie van iedere gebeurtenis. Zo wordt hetzelfde-maar-nét-anders een happening.

deuss music
managed by albersen verhuur bv

List of Works

SOLO WORKS

Bells (2006) electric guitar	13'
Dust (2010) electric guitar	11'
Fern (2006) piano	9'
For Aart Strootman (2010) electric guitar	11'
Ninety-two Falls #1 (2006) percussion	5'
Ninety-two Falls #2 (2006) percussion	9'
Ninety-two Falls #3: a Note for James Tenney (2007) percussion	6'-12'
Ninety-two Falls #4: Walking & Falling (2007) percussion (text: Laurie Anderson)	6'
Solo for Alt-flute (Solo for Violin) (2009) alto-flute (or violin), electronic delay/reverb, and thai-gong	5'
Solo for Bass Clarinet (2006) bass clarinet and electronic delay/reverb	12'

CHAMBER MUSIC

Cloud chamber (2008) picc cl perc vl vla vc	9'
Endgame (2004) 2 sopranos, rebab, ud, percussion	4'
Frozen Time (2004) 2 trumpets and trombone	5'
Impure (2013) fl, bcl, perc (vibr, bass dr), pf, vn, vc	7'
Klein Lied (2010) recorder and guitar	3'
Kranz (2005) piano, 2 violin, viola, 2 violoncello	11'
Lines & Arcs (2005) fl ob cl trb 2 perc 2vl vla vc	12'
Roze, Liz (2012) 2 harps	9'
You Us & Them (2011) picc cl in B flat glock pf vl vla vc	4'

VOCAL MUSIC

Ay, in welken soe verbaerd de tijt (2012) text: Hadewijch, text number 45 mixed choir (SATB)	6'
7 Interludes (2008) vocal sextet (SSSATB) and small percussion	18'
Chant (2006) vocal quintet (SSATB)	7'
Falling (2010) womans choir or 3 sopranos, hand chimes	5'
Graduale 1 & 2 (2007) vocal quintet and crotales	4' / 6'
Graduale 3 & 4 (2009) vocal quintet (SSATBar), crotales and brake drums	7' / 3'
I Know a Man (2011) voice, recorder /electronics, trumpet, piano/harpsichord, contrabass flute	6'
Lamento (2012) text: Remco Campert mixed choir (SATB)	9'

Muziek voor Hellas. 8 Pieces for soprano, ensemble and samples (2010) - Inloopmuziek (tape) - Opening (percussion, electric guitar, violin, viola, violoncello) - Zwaanridder (text Saskia de Jong) (clarinet, percussion, violin, viola, violoncello, samples) - Je mevrouwmoeder (text Saskia de Jong) (electric guitar, violin, samples) - Ter dood, te fik (soprano, clarinet, percussion, electric guitar, violin, viola, violoncello) - De klinkende klagende trompet (text Sakia de Jong) (soprano, electric guitar, violoncello, samples) - Aftiteling (soprano, clarinet, percussion, electric guitar, violin, viola, violoncello) - For Aart Strootman+(electric guitar and vibraphone)	35'
The House That I Built (2010) (text Henry David Thoreau) 2 sopranos and baroque ensemble (1 pos.org) 1 theorbe 1 bass gamba	5'
Welle of Mercy. Four Marian Antiphones for voices and strings (2010) 1. Ave Regina 2. Regina Coeli 3. Interlude 4. Alma Redemptoris/Welle of Mercy choir(TTBB or SSAA) str(4.4.3.2.1 minimum)	18'

ORCHESTRA

Aerial (2009) piano and orchestra 2(+pic)22(+bcl)2 4000 2perc cel hp pf str(14.12.10.8.6)	20'
Aperture (2008) 2perc pf organ str(12.12.9.6.6 minimum)	18'
Overland piano and small orchestra/ensemble (in preparation)	23'

ELECTRONIC MUSIC

Counting Eskimo Words for Snow (2008) soundscape/installation	
Ponts des tenèbres (2010) 10 electronic interludes with Lassus' Lamentations	15'
Shapeshifter (2012) music for the exhibition by visual artist Anya Janssen	
Waxing, Waning (2009) sound- and lightscape	60'

RECORDINGS

Solo for Alto-Flute performed by Margreet Niks, in: Flim by Lunapark ensemble 2011
Welle of Mercy by Schola Maastricht, conductor Hans Heykens 2011

COMING UP

- Sequel to *Aerial* composed for Ralph van Raat in which he will have a more prominent role
- 2014-2015 *New Work* composed for Laurie Anderson and North Netherlands Symphony Orchestra

De huid van de klank

Fiumara is geen componist die met vernuftige instrumentaties een uitwaaiend palet van kleuren oproept. De meeste van zijn stukken zijn opvallend monochroom – ze hebben, zou je in popterminologie kunnen zeggen, een eigen *sound*. Sterker, in het eerste deel van *Aerial* bootst Fiumara met akoestische middelen geluidseffecten als reverb en delay na, en het tweede deel van *Welle of Mercy* is opgedragen aan de producer van het vormende Massive Attack-album *Blue Lines*. De huid van de klank, daar gaat het om, de ongenaakbare schoonheid van het geluid zelf. En minstens zozeer als het symfonieorkest betreft

Anthony Fiumara

“*The same anew*, wrote James Joyce. Always the same, but from a different perspective: I find that a beautiful motto.” Composer Anthony Fiumara recognizes himself in the aesthetics of die-hard modernists like Cage, Xenakis and Feldman, as well as in the work of performance artist Laurie Anderson and in progressive pop music. The same made new: this is the idea running through Fiumara’s whole catalogue, from static orchestral works to raw solos; crackling electronic music to well-formed songs. Always that sameness, searched for in the beauty of form.

Empty canvas

Anthony Fiumara (Tilburg, 1968) studied musicology in Utrecht and worked for many years as a music journalist for such publications as the Dutch *Trouw*. Until its demise in 2009, he was the artistic leader of the Orkest De Volharding. He was instrumental in the formation of both the crossover ensemble Lunapark and the OUTPUT Festival for electric guitar in contemporary music. For De Volharding, he has made arrangements of music by Steve Reich and John Adams, as well as arrangements of Aphex Twin and Massive Attack for Lunapark.

It was only during a second-year’s lecture in graphic notation that Fiumara was gripped by a longing to compose. That graphic entry into the acoustic world is significant: the transformation of abstract images into musical notes is a theme that returns again and again in Fiumara’s work. An example can be found in his radical *Aperture* (2008), inspired by a light

Fiumara’s fascinatie de geluiden die geproduceerd worden in pop en elektronische muziek. Als componist is hij steeds ook producer, creëert hij omstandigheden waarin de tijd kan volstromen met klank – met schoonheid.

Aerial

Een voorlopig hoogtepunt in Fiumara’s oeuvre is het pianoconcert *Aerial* (2009). Hoewel opgebouwd uit drie delen is deze meditatie voor piano en orkest allesbehalve een traditioneel concert. Het ambient openingsdeel ademt een sfeer van gewichtsloosheid en trekt het oor de harmonisch statische klank in. Het

middendeel is een *Lied ohne Worte* van broos stijgende pianopatronen over een weemoedige chaconne, die het orkest uiteindelijk overneemt. Het verhoudingsgewijs snelle slotdeel wordt voortgestuwd door een gesyncopeerd pianomotief, door blazers van een tegenstem voorzien. Interessant is dat de sfeer ondertussen niet wezenlijk verandert, noch het orkesttimbre; van ontwikkeling in traditionele zin is nauwelijks sprake. De tijd wordt niet getemd, maar getoond; en zo wekt *Aerial* de indruk van een weidse uitgestrektheid die zich gestadig voor ons ontsluit.

installation by artist James Turrell. Richard Rijnvos, with whom Fiumara studied privately between 2002 and 2005, compared Fiumara’s music to an unpainted canvas, and wanted to see more layers added. But Fiumara found the canvas beautiful just as it was, left untarnished. *The same anew*.

Restraint

Fiumara’s earliest works are extremely conceptual: *Kranz* (2005) for ensemble and *Fern* (2006) for piano, both follow biologist/mathematician Lindenmayer’s growth model. *Bells* (2006) for electric guitar is a rollercoaster ride of rhythmic modulation based on a major triad, that exhausts its

possibilities in an intriguing way. Thanks to a 2008 commission from the Dutch ZaterdagMatinee, Fiumara wrote *Aperture* for orchestra, his most rigorous piece to date. Based on a Xenakis scale and a descending procedure reminiscent of Pärt’s *In memoriam Benjamin Britten*, he moulded an orchestral automaton that allowed the material to unfold without the interference of the composer. The dark, static foreignness of *Aperture* was a one-off, successful but never to be repeated; while the last years have seen Fiumara’s many-faceted oeuvre gaining in accessibility, he remains reluctant to tinker with his own material.

Many faceted: *Aerial* (2009) for piano and orchestra and *Welle of Mercy* (2010) for voices and strings sound on first hearing so different that an unsuspecting listener might not immediately recognize they're both from the pen of the same creator. Yet under the surface, there are some strong resemblances to be found, such as the sparing, meticulous attention paid to the development of musical ideas, and the subtle, long-drawn-out arc form. In *Salve Regina* – the last movement of *Welle of Mercy* – the vocal entrances create a majestic groove effect, heightened by the fact that the layering of the two- and three-beat pulses was subtly introduced in earlier movements.

Letting the time flow slow freely

Fiumara's affinity for renaissance music – his area of focus as a musicologist – is another characteristic of his compositional practice. He often employs techniques of strict canon (as in *Graduales*, for example) and has a sure hand for polyphonic vocal writing. This can be seen in his *Welle of Mercy*, where he effectively incorporates

Opening bars *Aerial* for piano and orchestra (2009)

Deuss Music

Deuss Music is the new trade name of the publishing activities of the music agency Albersen in The Hague, The Netherlands. In 2008 Deuss Music renewed its music publishing activities and represents composers of contemporary and theatrical music. We believe in a flowering future for classical serious music. The classical music of today is performed for large audiences, as well as for specialised audiences seeking an intellectual challenge. As a promoter of newly composed music we are taking responsibility for the future of our music culture. A responsibility which we share with our ground breaking composers and entrepreneurial musicians, brave organisers and with the eternally curious public.

Deuss Music publishes the music of: Robert Zuidam, Peter-Jan Wagemans, Klaas de Vries, Theo Verbey, Robin de Raaff, David Porcelijn, Léon Ortel, Seung-Ah Oh, Alexandru Lascae, Otto Ketting, Joep Franssens, Anthony Fiumara, Tonny Eyk and Einar Torfi Einarsson.

www.deussmusic.com

deuss music
managed by albersen verhuur bv

Fijnjekade 160 - 2521 DS - Den Haag - Nederland
T: + 31 (0)70 345 08 65 F: + 31 (0)70 361 45 28
E: verhuur@albersen.nl www.deussmusic.com

the bass line from Massive Attack's *Unfinished Sympathy*, providing an alien element complete with disturbing dissonance.

Fiumara's proximity to age-old traditions can also be seen in his relationship to the element of time. "For a renaissance composer, time was an element that couldn't be manipulated", Fiumara states, "time is always an eternity. In order to articulate that eternity, you can hang up a couple of clothes pegs and that becomes your Mass; but the clothesline itself is as long as eternity. That's the same feeling I get from Feldman: you open a door, and his music has always been there. It always keeps going on. I find that to be a very beautiful idea. Not too much fussing with the notes, not too much interference, not wanting too much, but letting the time flow freely."

The music of Anthony Fiumara doesn't have a to-do list, it doesn't stand up and preach. His music longs to be part of the space it occupies. That explains his fascination for *musique d'ameublement* or ambient music: sounds that unobtrusively inhabit a space and don't demand your full attention. Here again we see the kinship with Feldman's tranquil piano music, where every new note is an event; by lowering the frequency of events, Fiumara increases their impact. This turns 'the same but slightly different' into a happening.

The skin of the sound

Fiumara isn't a composer who exploits ingenious instrumentations to evoke a huge pallet of colours. Most of his pieces are strikingly monochromatic – they have their own *sound*, to use a term borrowed from the terminology of pop music. In fact, such

pop effects as reverb and delay are acoustically approximated in the first movement of *Aerial*, and *Welle of Mercy's* second movement is dedicated to the producer of Massive Attack's ground-breaking album *Blue Lines*. The skin of the sound, that's what it's all about, the unapproachable beauty of the sound itself. Fiumara is just as fascinated by sounds produced in pop and electronic music as those produced by a symphony orchestra. As a composer he's always a producer, too, creating circumstances that allow time to flow fully with sound, and with beauty.

Aerial

One highlight of Fiumara's oeuvre to date is his piano concerto *Aerial* (2009). This meditation for piano and orchestra has three movements, but is anything but a traditional concerto. The ambient first movement breathes an atmosphere of weightlessness and draws the ear into the harmonies of static sound. The middle movement is a *Lied ohne Worte* consisting of fragile ascending piano patterns above a melancholy chaconne that's gradually taken over by the orchestra. The relatively 'fast' last movement is propelled by a syncoated piano motif with a counter melody in the winds. It's interesting to note that the mood remains constant, as does the orchestral timbre; there's almost no 'development' in the traditional sense. Time isn't tamed, but put on display. In this way *Aerial* creates the impression of wide-open spaces that steadily unfold before us.